

**ТЕСТИ ДЛЯ КОНТРОЛЮ
РІВНЯ ЯКОСТІ НАБУТИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ
ЗДОБУВАЧАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗА ТЕМАТИЧНИМИ РОЗДІЛАМИ
з дисципліни «Педагогіка і психологія»**

1. Навички – це:

1. готовність виконувати різноманітну складну діяльність.
2. автоматичні, незалежно від умінь, способи виконання різних видів діяльності.
3. удосконалення компонентів умінь шляхом багаторазових вправ, що виявляються в автоматичному виконанні дій.

2. Які методи використовують у групах з низьким рівнем знань:

1. пояснювально-ілюстративний.
2. репродуктивний.
3. проблемного викладання матеріалу;

3. Дидактична ефективність роботи студентів над підручником залежить від:

1. вступної бесіди, правильного вибору тексту для самостійного вивчення;
2. роз'яснювальної роботи, правильної організації самоконтролю;
3. використання стимулів дисциплінованості студентів.

4. Використання методу роботи з підручником здійснюється за допомогою таких прийомів:

1. постановка мети, пояснення, визначення порядку роботи;
2. розповідь з наданням запитань, контроль за виконанням роботи;
3. система вправ, опорний конспект, додатковий матеріал;

5. Уміння та навички застосування знань на практиці формуються методом:

1. пояснення;
2. вправ;
3. лабораторних і практичних занять;

6. Головною формою організації навчальної роботи у закладі вищої освіти є:

1. лекція;
2. індивідуальне заняття;
3. семінар;

7. Пізнавальна функція уяви:

1. виявляється в тому, що виникає віра в вигадку, орієнтація людини в її подальших діях.

2. полягає в тому, що вона, поряд із мисленням здійснює пошукову діяльність.

3. виявляється в передбаченні подій та образів бажаного майбутнього. Особливо яскраво така функція виявляється в художній творчості.

8. У якому значенні вживається поняття “дидактика”:

1. теорія навчання та освіти;
2. теорія навчання;
3. теорія навчання, освіти та виховання.

9. Що є однією з умов використання бесіди в навчанні:

1. відповідність дидактичній меті;
2. емоційність мови викладача;
3. наявність у студентів раніше набутих знань, які дають можливість робити самостійні висновки;

10. Проблемне навчання використовують для:

1. корекції знань;
2. підказки методів добування фактів;
3. активізації творчої самостійності студентів;

11. Метод, який використовують у групах з високим рівнем знань:

1. пояснювально-ілюстративний;
2. репродуктивний;
3. дослідницький;

12. Вибір організації форм навчання залежить від:

1. навчальних занять;
2. мети та завдання навчання;
3. тривалості особливостей навчальних предметів;

13. Метод, який використовують у групах із середнім рівнем знань:

1. репродуктивний;
2. проблемне викладання матеріалу;
3. частково-пошуковий;

14. Вибір методів навчання залежить від:

1. змісту предмету;
2. мети та завдання навчання;
3. рівня підготовленості студентів;

15. Кейс-стаді:

1. навчання слухачів за допомогою опису ситуації, а саме: історії створення, організаційного становлення установи (організації, фірми), її розвитку і результатів діяльності.
2. метод, в якому застосовується опис соціальних ситуацій.
3. метод продукування нових ідей.

16. Основними категоріями дидактики є:

1. зміст, принципи, форми та методи навчання;
2. процес, результат і сутність навчання;
3. мета, завдання та прийоми навчання;

17. Кейс-метод:

1. досить складна багатоаспектна технологія навчання, котра являє собою специфічний різновид дослідницької аналітичної технології, тобто містить операції дослідницького процесу, аналітичні процедури.
2. форма програмованого навчання, включаючи процедури індивідуального, групового та колективного розвитку.
3. концентрує у собі значні досягнення технології продуктивного виховання.

18. До сучасної системи принципів навчання входять:

1. обов'язковість, свобода вибору мови навчання;
2. ідейність, комплексність, системність;
3. доступність, активність, науковість, систематичність;

19. Брейнстормінг:

1. організація творчих груп.
2. це такий тип зборів, на яких невелика група людей продукує ідеї. Цей метод базується на творчій силі групи.
3. методу узагальнення різних, часом протилежних ідей.

20. До засобів навчання слід віднести:

1. інформування, переконання, навіювання;
2. лекцію, залік, домашнє завдання, аудиторію, робоче місце;
3. підручники, книги, довідники, наочність, технічні засоби навчання;

21. До словесних методів навчання відносять:

1. вправи, демонстрацію, бесіду;
2. розповідь, пояснення, лекцію, диспут, роботу з книгою;
3. лабораторні, практичні роботи, демонстрацію, досліди, диспут;

22. Організація навчальної бесіди на занятті потребує:

1. необхідного рівня знань навчального матеріалу;
2. належної навчально-матеріальної бази;
3. бажання та зацікавленості студентів;

23. Група практичних методів навчання об'єднує методи:

1. бесіду, диспут, самостійну роботу;
2. ілюстрацію, демонстрацію, дослід, розповідь;
3. виконання вправ, лабораторні та практичні роботи;

24. За джерелом знань методи навчання поділяються на:

1. теоретичні та практичні;
2. репродуктивні й проблемні;
3. словесні, наочні, практичні;

25. Якщо у закладі вищої освіти навчаються студенти різного рівня знань, то потрібно:

1. зосередити увагу на перспективних вихованцях;
2. зосередити увагу на тих, що відстають;
3. здійснити диференційний підхід до студентів з різними можливостями;

26. Під час пояснення навчального матеріалу викладач використовував таблиці, схеми, географічні карти. Який принцип навчання було застосовано:

1. науковості;
2. наочності;
3. виховувального навчання;

27. Види контролю знань:

1. екзамен, спостереження, практична та лабораторна роботи;
2. попередній, поточний, тематичний, підсумковий, тестовий;
3. опитування, письмова перевірка, самоконтроль;

28. Ділова гра:

1. форма відтворення предметного і соціального змісту фахової діяльності, моделювання системи взаємин, що є характерним для даного виду практичної діяльності.
2. метод послідовно створюваних і розв'язуваних спільними зусиллями учасників гри ситуацій відтворюються моделі навчальної діяльності.
3. зв'язок виховного завданнями з управлінням.

29. Контроль у процесі навчання передбачає такі функції:

1. контрольна, навчальна, виховна, розвивальна;
2. керуюча, інформаційна, порівняльна, організаційна;
3. аналізуюча, декларативна, формуюча, рецензуюча;

30. Психологія як наука вивчає:

1. Факти, закономірності та механізми психіки.
2. Стани піднесень, зосередженості, незібраності людини.

3. Ритуали, що пов'язані з народженням, віковими ініціаціями, шлюбними відносинами, вихованням підростаючого покоління, нормами поведінки.

31. За наявності або відсутності безпосереднього контакту рецептора з подразником, який викликає відчуття, виділяють дистантні і контактні рецептори. До яких рецепторів наліжать зорові, слухові та нюхові відчуття:

1. Позаконтактних.
2. Контактних.
3. Дистантних.

32. Активні дослідження (action-research), введенні К. Левінім, отримали розповсюдження у галузі:

1. Психології груп.
2. Педагогічної психології.
3. Інженерної психології.

33. Відчуття – це пізнавальний психічний процес, що полягає:

1. В опосередкованому відображенні людиною оточуючої дійсності.
2. У відображенні окремих властивостей предметів і явищ матеріального світу, а також внутрішніх станів організму, при безпосередньому впливі подразників на відповідні рецептори.
3. У психологічних реакціях людини на різні фізичні стимули.

34. В. Вунда вважають родоначальником наукового напрямку школи:

1. Психоаналізу.
2. Структуралізму.
3. Функціоналізму.

35. За модальністю енергії адекватного подразника відрізняють фоторецептори, що здійснюють сприймання світлової енергії; механорецептори - сприймання механічної енергії, хеморецептори - реагують на хімічний склад розчинних чи летючих речовин, а також терморецептори, що є:

1. Абсолютними датчиками температури.
2. Тактильними аналізаторними системами.
3. Больовими аналізаторами.

36. Уявою називається:

1. Процес суб'єктивного відображення людиною предметів оточуючої її дійсності.
2. Процес створення людиною (на основі її попереднього досвіду) образів об'єктів, які вона безпосередньо не сприймає й не сприймала.
3. Тактильна чутливість, що нерівномірно розподілена по всьому тілу людини.

37. 3. Фрейда вважають родоначальником наукового напрямку школи:

1. Психологію.
2. Структуралізму.
3. Біхевіоризму.

38. Пропріоцептивні (від лат. – власний) рецептори дають інформацію про:

1. Стан внутрішнього середовища нашого організму.
2. Рух і положення нашого тіла в просторі.
3. Правильну вимову фонем, формуванням мовних звуків відповідно до вимог мови, яку вивчають.

39. Вібраційні відчуття відображають:

1. Коливання пружного середовища.
2. Відчуття тепла та холоду.
3. Хімічні властивості повітря, що надходить у носову порожнину і подразнює закінчення нюхового нерва.

40. Сенсорна (іконічна, слідова) пам'ять забезпечує збереження сприйнятого образу протягом:

1. Однієї години.
2. Частки секунди.
3. Тридцяти секунд.

41. Величину стимулу, за якої виникають відчуття, Фехнер назвав:

1. Нижнім абсолютним порогом.
2. Верхнім абсолютним порогом.
3. Порогом відмінностей.

42. Сприймання – це відображення у свідомості людини:

1. Архетипів.
2. Предметів чи явищ, при безпосередньому їх впливі на органи відчуттів.
3. Чуттєвих образів світу.

43. Людське вухо сприймає повітряні хвилі в межах від:

1. 16 до 20 000 коливань за секунду.
2. 30 до 500 000 коливань за секунду.
3. 1 до 20 коливань за секунду.

44. За традицією, в інтелекті розрізняють:

1. Вербальні, числові, просторові виміри, до яких додають уяву, пам'ять, логіку.
2. Невербальні, вербальні, аналітичні виміри.
3. Образні та просторові виміри.

45. Образна пам'ять – виявляється в запам'ятовуванні:

1. Своїх рухів.
2. Наших думок, понять, суджень, умовиводів, що відображують предмети і явища в їх загальних властивостях, істотних зв'язках і відношеннях.
3. Образів, уявлень, конкретних предметів, явищ, властивостей і наочно даних зв'язків та відношень між ними.

46. Виходячи з функціональної асиметрії мозку людини, лівопівкульні його структури забезпечують:

1. Аналітичну, абстрактно-логічну складові мовної функції.
2. Образно-емоційний компонент мови людини.
3. Аналітичний та образно-емоційний компонент мови людини.

47. Афект – це сильні і відносно короткочасні емоційні стани, що пов'язані:

1. Із вибухом емоцій.
2. Із різкими змінами важливих для індивіда умовами життя.
3. Із задоволенням життєво важливих фізичних потреб людини.

48. Тривалість відчуттів залежить від:

1. Часу, протягом якого сенсорний образ не змінює своєї якості.
2. Ступеня яскравості, виразності відображення людиною властивостей предметів і явищ.
3. Сили діючого подразника, стану аналізатора, його місця в сенсорній організації людини.

49. Депресія – це емоційний стан, що характеризується:

1. Підсвідомими комплексами.
2. Сильним, стійким, всеохоплюючим почуттям, що домінує над іншими спонуканнями людини та призводить до зосередженості на предметі бажання усіх її прагнень та сил.
3. Негативним емоційним тоном, загальним зниженням життєвої активності, слабкістю вольових процесів, послабленням пам'яті, розумових процесів, неспроможністю концентрувати увагу.

50. Обдарованість – це:

1. Система психодинамічних характеристик особистості, що виявляється у випереджаючому розвитку якостей і властивостей індивіда та у сформованій чіткій спрямованості до творчої діяльності.
2. Найвищий ступінь розвитку здібностей, що виявляється в творчій діяльності, результати якої мають історичне значення в житті суспільства, в розвитку науки, літератури і мистецтва.
3. Це конкретна, виключно сприятлива структура спеціальних здібностей, пов'язаних з високою ефективністю дії.

51. Пам'яттю називається:

1. Запамятовування, зберігання, відтворення і забування різноманітного досвіду у формі образів, думок, почуттів.
2. Пізнавальна функція психіки, що є складовою розумової діяльності індивіда.
3. Пізнавальна функція психіки, що є складовою волевої діяльності індивіда.

52. Сприймання віддаленості й глибини передбачає дії, які забезпечують:

1. Зіставлення інформації про зоровий кут та про місце знаходження предмета від спостерігача.
2. Тривимірність перцептивного образу.
3. Двовимірність перцептивного образу.

53. Лептосоматик – це людина:

1. З крихкою тілобудовою, велика на зріст, із пласкою грудною клітиною, вузькими плечима, із довгими та худими нижніми кінцівками;
2. З вираженою жировою тканиною, надмірно важка, характерно мала чи середня на зріст, із розпливчастим тулубом, великим черевом, голова кругла на короткій ший.
3. У якої відсутня правильність форми та статури; для індивідів цього типу характерні різноманітні деформації тілобудови (наприклад, надмірний зріст, непропорційна тілобудова).

54. Уява має мимовільний характер у тих випадках, коли:

1. Вона скеровується спеціальною метою - створити образ того чи іншого об'єкта.
2. Вона забезпечує відтворення попереднього досвіду на основі його кодованого зображення (ідеографічних знаків: карт, креслень, схем, планів, нот; текстових документів: опублікованих і неопублікованих; різноманітних умовних позначень та зображень) без їхньої подальшої трансформації.
3. створення нових образів не скеровано спеціальною метою уявити ті чи інші предмети, явища, події.

55. В аргументуванні виділяють дві основні конструкції:

1. Доказова аргументація, контраргументація.
2. Невербальна комунікація та вербальна комунікація.
3. Паралінгвістика та просодика.

56. Згідно з класифікацією Гіппократа, людину сангвінічного темпераменту можна охарактеризувати як:

1. Живу, рухливу, яка швидко відповідає на оточуючі події та порівняно легко переносить невдачі та неприємності.

2. Швидко, імпульсивну, що може пристрасно віддаватися справі, не урівноважена, схильна до бурхливих емоційних спалахів та різких змін настроїв.
3. Повільну, яку нічим не пройняти, із стійкими прагненнями і більш чи менш постійними настроями, із слабким зовнішнім виявленням душевних станів.

57. Запам'ятовування — це процес пам'яті, внаслідок якого:

1. Забезпечується утримування результатів запам'ятовування впродовж більш чи менш тривалого часу.
2. Забезпечується закріплення нового матеріалу.
3. Відбувається відновлення матеріалу, що зберігається. Найчастіше це його реконструкція.

58. Перехід від чуттєвого до мислинневого пізнання об'єктивно дійсності являє собою подальший розвиток:

1. Чуттєвого пізнання світу людиною.
2. Аналітико-синтетичної діяльності людського мозку, виникнення нових її якісних особливостей.
3. Мислення людини, яка використовує при цьому свій власний досвід, і досвід людей, зафіксований у мові.

59. Стрес є системою реакції організму у відповідь на будь-яку вимогу до нього, яка спрямована на створення адаптації чи пристосування організму до труднощів. Після певної обробки подразника, реакція відповіді йде двома шляхами. Одна - за нервовою системою, друга:

1. Гуморальним шляхом.
2. Нейрональним шляхом.
3. Адаптаційним шляхом.

60. До органічних відчуттів належить:

1. Сукупність відчуттів, що становлять уявлення людини про форму її тіла у конкретний момент. До цього ж виду належать також відчуття рівноваги.
2. Відчуття, що відображають статику тіла, його рівновагу, положення тіла в просторі.
3. Відчуття голоду, спраги, ситості, нудоти, змін у діяльності серця, легень тощо.

61. Під стресом Г. Сельє (1979 р.) розумів:

1. Будь-яке подразнення, що не перевищує поріг сприймання сенсорних систем організму.
2. Систему реакції організму у відповідь на будь-яку вимогу до нього, яка спрямована на створення адаптації чи пристосування організму до труднощів.

3. Подразнення, що виходить із зовнішнього середовища та має однакову фізичну природу.

62. Сутність засобу етнотерапії полягає у тому, що:

1. За допомогою групових механізмів, індивідуальних бесід, терапії образотворчим мистецтвом, психодрами, елементів етнології, народних традицій, звичаїв, мистецтва танцю, пантоміми і т. ін. пацієнти заглиблюються, повертаються до свого індивідуального та колективного дитинства, до стародавніх культурних шаблонів та архетипів. Це сприяє саморозкриттю, самостверженню пацієнта, пошуку свого місця в житті.
2. Пацієнт спробував самостійно перетворити неминучий у його житті досвід падіння, втрат та страждань на дещо прекрасне. Психотерапевтичними механізмами метода виступають: “вербальне заміщення” (розказав про соромітне, гірке – стало легше, “оцільнення” (невдача входить до цілісної історії особистості, стає лише “кроком на життєвому шляху” та “втрачає своє впливове значення”, “виглядає зовсім інакше”, як “джерело досвіду” і т. ін.”, “естетизація” (система, що складається із взаємопов’язаних складових катарсису, “спростування мети” - практичної користі, ”поетизація минулого”).
3. Людина повинна віднайти втрачений нею сенсу життя шляхом наближення до природи, навчившись “слідувати їй” і тим самим позбавитися від страждань.

63. Під волею слід розуміти:

1. Особливий спосіб емоційного спонукання до дії.
2. Уміння актуалізувати установку, яка відповідає необхідному акту поведінки.
3. Довільну форму мотивації із створенням додаткового спонукання (чи гальмування) до соціальної необхідної чи соціальної контрольованої дії.

64. Сприймання простору – це:

1. Відображення взаємного розміщення предметів, включаючи їх, форму, віддаленість, розмір і напрямок, в якому вони розташовані.
2. Відображення тривалості й послідовності явищ дійсності.
3. Відображення зміни положення предметів у просторі й часі.

65. Аналіз у мисленні являє собою:

1. Мислинне розчленування об’єктів свідомості, визнання в них окремих їх частин, елементів, ознак і властивостей.
2. Мислинне об’єднання окремих частин сторін, ознак і властивостей об’єктів в одне ціле, відокремлення одних ознак і властивостей від інших, їх рис від самих предметів, яким вони властиві.
3. Відокремлення істотних ознак об’єктів від неістотних, необхідних від випадкових, загальних від поодиноких, кількісних відношень речей від якісних їх особливостей, форми предметів – від їхніх розмірів тощо.

66. Емоційна пам'ять полягає:

1. У використанні людиною зовнішніх засобів для керування своїми уявленнями.
2. В запам'ятовуванні й відтворенні людиною своїх емоцій, почуттів.
3. В сукупності мнемічних дій, що їх виконує людина за допомогою мнемічних операцій.

67. Як краще поводити себе з людиною, яка охоплена гнівом або страхом?:

1. Допомогти їй оволодіти собою, показати свою готовність вислухати і заспокоїти її.
2. Слід виходити з того, що зараз немає реального способу вирішити проблему або позбутися роздратування та страху, що переповнює цю людину.
3. Разом із цією людиною подумати над вирішенням існуючих у неї проблем.

68. Класична модель керівника, наділяє його такими якостями:

1. Мистецтво переконання, імпульсивність, благородство, любов до ризику; ентузіазм, знання підлеглих, рішучість, підприємливість, дисциплінованість і безпристрасність; сміливість, воля, гнучкість розуму, непідкупність; чесність, справедливість, відвертість; витримка; уміння мовчати, вміння зберігати дистанцію.
2. Як толерантність і харизматичність, які є досить абстрагованими.
3. Які не можуть бути однаковими у всіх керівників, що діють у таких різноманітних умовах.

69. Гнучкість розуму – передбачає собою:

1. Вміння традиційно користуватися лише конкретною інформацією, а всі ускладнені моменти, абстракцію – ігнорувати..
2. Здібність здійснювати розумові операції в ідеальних узагальнених поняттях.
3. Здібність розуму людини вийти за рамки очевидного, за межі конкретних предметів дійсності.

70. Терапія творчістю (creativ therapy) – відомий у світі психотерапевтичний засіб. Терапія саморозкриттям у творчості знайшла свої витоки із:

1. Концепції К. Леонгарда "акцентуованих особистостей".
2. Психофізіологічних концепцій Е. Кречмера та У. Шелдона.
3. Психоаналізу Фрейда, із аналітичної психології Юнга, із психодрами Морено, із динамічної теорії терапевтичної допомоги графічним самовираженням американського педагога М. Наумбурга.

71. Характеризуючи типового екстраверта, слід відзначити його:

1. Спокійну вдачу, невпевненість у собі, схильність до самоаналізу, інтроєктивність. Він - стриманий, відчужений від інших, за виключенням найбільш близьких йому людей. Планує й обмірковує свої дії заздалегідь, не довіряє несподіваним спонуканням, серйозно ставиться до прийняття рішень, у всьому любить порядок. Його нелегко вивести із себе, він контролює свої почуття, оптиміст, високо цінує моральні норми.
2. Комуникативність, спрямованість зовні, широке коло знайомств, необхідність у контактах. Він діє під впливом моменту, імпульсивний, вибуховий. Перевагу віддає руху й дії, має тенденцію до агресивності. Почуття та емоції не мають суворого контролю, схильний до ризикованих учинків.
3. Емоційну стійкість, пов'язану з показниками лабільності нервової системи; емоційну врівноваженість (риса, що обумовлює збереження організованої поведінки, ситуативної цілеспрямованості у звичних чи стресових ситуаціях), зрілість, відмінну адаптацію, відсутність великого напруження, а також виявлений інтерес до лідерства.

72. Мрія – це особливий вид уяви, який виявляється:

1. Через створення образів бажаного майбутнього.
2. Через стан найвищого підйому творчої уяви.
3. Через створення цілком оригінальних образів.

73. Рецепція – це:

1. Реальне перетворення об'єкта з метою встановлення його властивостей.
2. Дія у внутрішньому плані, яка здійснюється без опори на будь-які зовнішні засоби.
3. Трансформація специфічної енергії адекватного подразника в неспецифічний процес нервового збудення..

74. Психологічна характерологія – типологія Хейманса - Ле Сенна (французька школа психології) має широке практичне застосування у галузі пізнання людей. За цією концепцією характер людини розглядається як сукупність (у різному дозуванні) наступних складових частин:

1. Відкритості, замкненості, активності та пасивності.
2. Емоційності, активності та первинності або вторинності.
3. Прагматичності, емоційності, активності та пасивності.

75. Для цілей Національної рамки кваліфікацій термін знання вживається у такому значенні Виберіть правильну відповідь.

1. структурна одиниця Національної рамки кваліфікацій.
2. осмислена та засвоєна суб'єктом наукова інформація, що є основою його усвідомленої, цілеспрямованої діяльності.
3. сукупність компетентностей, які є типовими для кваліфікацій даного рівня.

76. Для цілей Національної рамки кваліфікацій термін інтегральна компетентність вживається у такому значенні Виберіть правильну відповідь.

1. узагальнений опис кваліфікаційного рівня, який виражає основні компетентнісні характеристики рівня щодо навчання та/або професійної діяльності
2. здатність особи до виконання певного виду діяльності, що виражається через знання, розуміння, уміння, цінності, інші особисті якості
3. взаємозв'язок суб'єктів з метою передавання інформації, узгодження дій, спільної діяльності

77. Провідною формою організації процесу навчання у вищому навчальному закладі є:

1. семінар
2. лекція
3. самостійну навчальну роботу студентів

78. Визначення «... система перевірки результатів навчання і виховання студентів» стосується:

1. технології навчання
2. змісту навчання
3. педагогічного контролю

79. До системи педагогічних наук належать:

1. Дидактика, психологія, вікова педагогіка, спеціальна педагогіка, методика вивчення окремих предметів, історія педагогіки.
2. Загальна педагогіка, вікова педагогіка, спеціальна педагогіка, методика вивчення окремих предметів, історія педагогіки.
3. Педагогіка дошкільних закладів, педагогіка школи, педагогіка вищої школи, педагогіка професійно-технічної освіти.

80. Етнопсихологія:

1. міждисциплінарна галузь знання, що вивчає етнічні особливості психіки людей, національний характер, закономірності формування і функції національної самосвідомості, етнічних стереотипів, механізми групової психології всередині етнічних спільнот, а також у стосунках між ними (народності, нації).
2. галузь психології, яка вивчає психологічні особливості аномальних дітей, дефект яких зумовлений дифузним ураженням кори головного мозку (розумове відсталі), порушенням діяльності аналізаторів (глухі, слабкозорі, сліпі), недорозвиненістю мови при збереженні слуху (алаліки, афазики).
3. галузь психології, що досліджує філогенетичні форми психічного життя.

81. Консультативна психологія:

1. розділ знань, що містить систематичний опис процесу надання психологічної допомоги спеціалістам з педагогіки.
2. розділ знань, що містить систематичний опис процесу надання психологічної допомоги населенню, організаціям, установам, окремим людям.
3. галузь психологічної науки, що розробляє методи виявлення і виміру індивідуально психологічних особливостей людини.

82. Лабораторний експеримент відбувається:

1. в штучних умовах, коли експериментатор спеціально організовує ситуацію для з'ясування досліджуваного явища або окремих його характеристик, ініціює очікуваний процес і штучно моделює всі необхідні для цього умови.
2. у звичайних життєвих умовах без втручання експериментатора.
3. емпіричним шляхом як метод одержання інформації на основі вербальної (словесної) комунікації.

83. Інтерв'ю в психології дає можливість:

1. проведення соціально-психологічного дослідження за допомогою анкет.
2. оцінки міжособистісних емоційних зв'язків у групі.
3. отримувати соціально-психологічну інформацію за допомогою усного опитування.

84. Лонгітюдне дослідження – це:

1. тривале та систематичне вивчення особливостей розвитку одних і тих же суб'єктів, яке дає змогу визначити діапазон вікової та індивідуальної мінливості фаз життєвого циклу людини.
2. один із соціометричних методів, спрямований на виявлення референтності членів групи для кожного індивіда, який входить до цієї групи.
3. Метод опису фактів свідомості, що спостерігаються людиною у самої себе.

85. Тести - це:

1. психологічний метод опису фактів свідомості, що спостерігаються людиною у самої себе.
2. психологічний метод, який використовується для підтвердження чи усунення тих чи інших гіпотез, і використовується як у психології, так і в інших науках.
3. психологічний метод, за допомогою якого визначаються сенсорні здібності й вправність рук людини, швидкість і стійкість її реакцій, різноманітні форми уваги, пам'яті, інтелекту та інше. Вони дають зашифроване вимірювання – звідти назва *психометрія*, дана методу тестів, – і дозволяють уникнути, наскільки це можливо, особистісних оцінок.

86. Клінічний метод:

1. полягає у тому, щоб викликати факти для підтвердження чи усунення тих чи інших гіпотез, і використовується як у психології, так і в інших науках.

2. визначає сенсорні здібності й вправність рук людини, швидкість і стійкість її реакцій, різноманітні форми уваги, пам'яті, інтелекту та інше. Вони дають зашифроване вимірювання – звідти назва *психометрія*, дана методу тестів, – і дозволяють уникнути, наскільки це можливо, особистісних оцінок.

3. передбачає проведення спостереження за індивідом чи групою індивідів в клінічних умовах. Дослідник прагне зібрати більшу кількість даних, що відносяться до одного *випадку*. Він порівнює їх один з одним, щоб установити генезис і значення цього “випадку”.

87. Активні дослідження (action-research):

1. діяльність соціального перетворення, яке контролюється, при свідомій участі тих, хто здійснює ці перетворення.

2. дають зашифроване вимірювання – звідти назва *психометрія*, дана методу тестів, – і дозволяють уникнути, наскільки це можливо, особистісних оцінок.

3. передбачає проведення спостереження за індивідом чи групою індивідів в клінічних умовах. Дослідник прагне зібрати більшу кількість даних, що відносяться до одного випадку. Він порівнює їх один з одним, щоб установити генезис і значення цього “випадку”.

88. Аналізатор відчуттів:

1. сигналізує про подразники, які безпосередньо діють на рецептори.

2. визначає модальність відчуття за допомогою нейрофізіологічної системи: рецептори – нейрональні шляхи – відповідні ділянки мозку), який збуджується сигналами певної фізичної природи.

3. відображає якості предметів і явищ навколишнього світу.

89. Екстероцептивні відчуття:

1. відображають якості предметів і явищ навколишнього світу. Це рецептори, що знаходяться на зовнішніх ділянках тіла. До них належать: зорові, слухові, нюхові, смакові та інші відчуття.

2. відображають стан внутрішнього середовища організму. За рахунок рецепторів, розміщених на стінках шлунка й кишечника, серцево-судинної й кровоносної систем виникають відчуття, які сигналізують про стан обмінних процесів, роботу внутрішніх органів, стан організму в цілому.

3. Велика кількість рецепторних закінчень цих відчуттів розташована на внутрішніх органах. Відчуття, що виникають від них, утворюють органічне почуття (самопочуття, як ми його називаємо) людини. До них належать відчуття голоду, спраги, ситості, нудоти, змін у діяльності серця, легень тощо.

90. Інтероцептивні відчуття:

1. велика кількість рецепторних закінчень цих відчуттів розташована на внутрішніх органах. Відчуття, що виникають від них, утворюють органічне почуття (самопочуття, як ми його називаємо) людини. До них належать відчуття голоду, спраги, ситості, нудоти, змін у діяльності серця, легень тощо.

2. відображають стан внутрішнього середовища організму. За рахунок рецепторів, розміщених на стінках шлунка й кишечника, серцево-судинної й

кровоносної систем виникають відчуття, які сигналізують про стан обмінних процесів, роботу внутрішніх органів, стан організму в цілому.

3. рецептори, розміщені в рухових апаратах нашого організму. Вони дають інформацію про рух і положення нашого тіла в просторі.

91. Пропріоцептивні відчуття:

1. рецептори, розміщені в рухових апаратах нашого організму. Вони дають інформацію про рух і положення нашого тіла в просторі.

2. відображають статику тіла, його рівновагу, положення тіла в просторі.

3. відчуття рухів і положення окремих частин власного тіла.

93. Якість відчуттів:

1. визначають фізичні характеристики звукових впливів, мають певну висоту, гучність, тембр.

2. відтворення у відчуттях місцезнаходження дії подразника.

3. суттєва ознака сенсорного образу, яка дозволяє відрізнити його від такого ж образу іншої модальності.

94. Тривалість відчуттів:

1. залежить від часу, протягом якого сенсорний образ не змінює своєї якості.

2. кількісна характеристика ступеня яскравості, виразності відображення людиною властивостей предметів і явищ. Вона залежить від сили діючого подразника, стану аналізатора, його місця в сенсорній організації людини.

3. найменша інтенсивність стимулу, яку може помітити людина.

95. Абсолютний поріг

1. найменша різниця між двома фізичними стимулами, які помічає людина.

2. величину стимулу, при якій починається відчуття.

3. найменша інтенсивність стимулу, яку може помітити людина.

96. Верхній абсолютний поріг

1. Величина стимулу, при якій починається відчуття,

2. це значення стимулу, за якого він перестає сприйматися адекватно.

3. зміна чутливості аналізатора в бік її зниження або підвищення під впливом постійно діючого подразника.

97. Сенсibilізація:

1. підвищення чутливості аналізатора під час дії специфічних або неспецифічних подразників.

2. перенесення якості одного відчуття на інше, внаслідок чого до відчуття, специфічного для того чи іншого аналізатора, додається відчуття, неспецифічне для нього. У невеликої кількості людей синестезія виявляється у вигляді “кольорового слуху”, при якому звук, поряд із слуховими відчуттями, викликає й зорові.

3. зміна чутливості одного аналізатора під впливом стану іншого.

98. Реценція:

1. сукупність процесів, завдяки яким формується суб'єктивний образ об'єктивно існуючої реальної дійсності.
2. автоматичні утворення, які, по-перше, фільтрують різні види енергії, що не є адекватними для певного рецептора, по-друге, здійснюють певні кількісні перетворення (посилення чи послаблення) сигналу, що надходить до реципієнта.
3. полягає в трансформації специфічної енергії адекватного подразника в неспецифічний процес нервового збудження. Поняття *адекватний* у даному випадку означає модальність, вид енергії, для сприймання якої призначений певний рецептор.

99. Реценція (від лат. *recipio* – брати, приймати)

1. полягає в трансформації специфічної енергії адекватного подразника в неспецифічний процес нервового збудження. Поняття *адекватний* у даному випадку означає модальність, вид енергії, для сприймання якої призначений певний рецептор.
2. передбачає первинне розподілення комплексу параметрів (які присутні достатнім обсягом навіть у звичайних речах і явищах зовнішнього світу) на елементарні, тобто такі, для яких характерним є дуже вузький обсяг усього діапазону модального подразника, інформація про який передається за принципом “міченої лінії”, тобто, за ланцюгом нейронів від рецептора до первинної проекційної зони кори.
3. процес злиття (конвергенція) у вторинній проекційній зоні кори великих півкуль інформації про всі елементарні ознаки предмета чи явища, що сприймається.

100. Формування образу:

1. процес злиття (конвергенція) у вторинній проекційній зоні кори великих півкуль інформації про всі елементарні ознаки предмета чи явища, що сприймається.
2. завершальний етап сприймання людиною знайомого образу й віднесення його до певного кола предметів і явищ. Критеріями впізнавання є здібність вербалізувати цей образ (визначити словом) чи адекватно на нього реагувати в поведінкових актах.
3. характеристика пізнавальної функції психіки, яка полягає у створенні чуттєвого образу світу. За допомогою сприймання відбувається відображення у свідомості людини предметів чи явищ при безпосередньому їхньому впливі на органи відчуттів.

Розробники:

Директор інституту практичної

культурології та арт-менеджменту

Дичковський С.І.

Доцент кафедри
гуманітарних дисциплін

Гавеля О.М.

Керівник служби моніторингу забезпечення
якості освіти та академічної доброчесності

Фоменко О.В.

Контрольна робота (тести) з нормативної дисципліни
«Педагогіка і психологія»
затверджені на засіданні кафедри гуманітарних дисциплін
протокол № 3, від 4 жовтня 2018 р.

ЗАТВЕРДЖЕНО:
Завідувач кафедри гуманітарних
дисциплін

Луцький М.Г.

Узгоджено:
Керівник служби моніторингу
абезпечення якості освіти та академічної
доброчесності

Фоменко О.В.